

Dongó LCLAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.
ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 13. szám.

Ára 4 fillér.

1914. március hó 29.

Meztelen divat.

Párisból jött
Természetesen
S így nincs reá ok
Hogy ne tesszen.
Párisból jött
Egy nagy csomagba
S nőmmel együtt
Meg voltunk hatva.

A csomagot
Hogy kibontottuk
Rögtön kitűnt sok
Kisebb s nagyobb lyuk.
Nőm magyarázta,
Hogy ez „derék“,
S én mit mondhattam:
No ez már derék.

Becsés nőm el volt
Ragadtatva:
Na végre ez egy
Szép divatka.
Alul és felül
És oldalt semmi:
Igy már érdemes
Sétára menni.

S jött a csomagnak
Többi titka:
Kijött a szoknya
Fölhasítva.
Elöl hasítva,
Oldalt nyitva,
Hálószobáknak
Nincs már titka.

Hű nőm örömét
Én is osztám,
De megjegyeztem
Mégis osztán:
Valami remek
Egy divat lessz ez,
Csupán egy kérdést
Engedj meg ehhez:

Ha már e ruha
Csupa látszat,
Mért adjak ezér,
Három százat,
Háromszáz kroncsit
Mért adjak érte,
Holott oly olcsó egy
Fügefalevéлке.

Rémes büntény az Uri-utcában

A sötétség leple alatt.

A makói rendőrség szenzációs sikere.

— Saját tudósítónktól —

Makó, március 27.

Egy rémes bűncselekmény bonyolult szálaít bogozta ki a makói rendőrség egyik detektívje, mert jó foga van, s kitűnő fogást csinált, „elfogván“ a sötét szándéku merénylőt, aki bár tagadja, de a nagyon ellene valló körülményekből egész bizonyosan merényletet követett el egy fiatal leány ellen. A gonosz merényletet nem enyhíti az a körülmény sem, hogy a merényletet a leány előzetes beleegyezésével követte el, mert mint a rendőri nyomozás során beigazolást nyert, a leány igen beleegyező természetű és könnyen hajlik a csábításra.

A szenzációs eset az Uri-utcában történt. Az Uri-utca egyik uri házában, ahol a leány a szobacica szerepkörét tölti be, még pedig gazdája vallomása szerint, — elég jól tölti be.

A leány, akit rövidség okáért nevezünk Esztinek, fekete és csinos, a szeme pedig kerek, aminek az a kétségbevonhatatlan előnye van, hogy ahányat lát, annyit szeret, sőt látni sem igen kell neki, mert sötétben is képes szeretni.

IFJ. ANTAL JÓZSEF angol uri szabó

Breuer-ház, a Makói Takarékpénztár Rész.-társ. épülete mellett

Ajánlja mostan megérkezett legujabb tavaszi és nyári angol szöveteit.
Megrendelések elsőrangú kivitelben és a legjutányosabb árak mellett teljesítetnek!

Az eset történetkor is sötét volt, amit csak a közelben pislákoló villamos lámpa az alkonyon is átszűrődő fénye enyhített némileg. Ez a fénysugár vezette nyomra a makói rendőrség kiválóan talentumos detektívjét, mert annak gyöngye világítása mellett is észrevette a sötét kapualjban Esztit, aki egy fiatal emberrel beszélt, — halk suttogással.

— Beeresztessz?

— Be.

Ezt a két szót hallotta csak a detektív, s ebből a csekélyke két szóból is megítélte, hogy ezek valami jóban törnek a fejüket. Nem szólt egy szót sem, úgy tett, mintha észre sem vette volna őket, s tovább sétált.

A leány és a fiu csak erre vártak. Hirten besurrantak a kapun, s eltűntek a detektív szeme elől.

A detektív ekkor visszatért, s egy merész elhatározással becsöngetett a házba. Semmi nesz. Ujra csöngetett. Mély hallgatás. Csöngetett még vagy harmincszor, de választ egyszer sem kapott.

— Annyi baj legyen, — gondolta a detektív, — én győzöm idővel s a várakozás álláspontjára helyezkedett. Közben elővette a sipját s nagy szakavatottsággal belefujt. A sipba fujt bele.

A sipszóra rövid egy órácska alatt két rendőr került elő, akiknek parancsot adott, hogy várjanak. A rendőrök vártak, a detektív is várt.

Nem telt bele fél óra, a fiatalember kijött a házból, kíséretében a leánnyal, akinek erénye ellen vivott sikeres támadást a „minden emberi érzésébe bevetkőzött“ legény.

No de csakhamar utolérte a bosszuálló nemezis. Alig lépett ki a kapun, vállonragadták az izmos rendőrkarok — s ne feleseljen kiáltással vitték a rendőrségre.

A rendőrségen kihallgatták. Kihallgatása során a tettes mindent tagadott s azzal magyarázta a leánynál való késői látogatását, hogy csak eszmét cserélni ment oda, s hogy nem tudta, hogy ezzel bünt követ el.

Vallomásáról jegyzőkönyvet vettek föl s miután kiderült, hogy a fiatal ember egy közbecsülésnek örvendő uri ember fia, szabadon bocsátották azzal, hogy az egész dolgot titokban tartja s főleg az édesapjának nem fogja elmondani.

Valamelyes indiszkréció folytán azonban mégis nyilvánosságra került az eset s mint

értesülünk, a dolognak még folytatása lesz, amennyiben *Espersit* János a legközelebbi közgyűlésen a rendőrség ezen eljárását is sérelmes merényletnek találja és fegyelmi eljárást indítványoz a detektív ellen „személyes szabadság megsértése“ címen, mondván, hogy: — *már szeretni sem szabad?* Hová jutunk, ha ez így folytatódik?

Mi pedig azt kérjük ezekután, hogy érdemes Makón rendőrnek lenni? Érdemes itt a közbiztonságra vigyázni, mikor a rendőrség legjogosabb és legtapintatosabb eljárását is súlyos kritika tárgyává teszik

A jelölt.

Telefonszáma:
155.

Ez a fiatal óriás

nemrég még ügyvédjelölt volt, s ebbe úgy beleszokott, hogy miután ügyvéd lett — és még milyen ügyvéd — (!) és kibontakozott a jelöltségből, — keresi az alkalmat a jelöltségre. Így lett „titkár“-jelölt, vagy mint a rossz nyelvek, illetve a többi ügyvédek — mondják „önjelölt“. Titkár nem lett, de mivelhogy még ifju és bohó, jelölt még lesz, sőt Isten és még valaki segítségével más is. A telefonszáma, — hogy el ne felejsük — 155.

A legújabb és legjobb
magyar gyártmányu tükör-acél ekék,

amelyek felülmulják a régebbi rendszerű összes ekéket, továbbá különféle gyártmányu **műtrágyaszórók,** uj és használt **vetőgépek, szecs kavágók, répvágók, morzsolók,** valamint az összes gazdasági **gépújdonosságok** a legolcsóbb áron kaphatók Makón

GULÁCSI JÁNOS

vasiparielep és gépraktárában. I., Dessewffy-tér 31.

Telefon 50. szám.

TUTYI.

A jó kis delektivek megint jó fogást csináltak: — töröket fogtak, oszt még szerencsájük, hogy elereszti őket a jó kis török.

Mán ez sok, mongyák a jó kis emberek, hát még szeretni sem szabad? Még tavasszal sem szabad? Még annak se, aki még tud? Még majd a tavaszt is eltiltja a jó kis főkapitány.

No de a jó kis Rankl mesternek se szeretnék a kosztosa lenni, mert aszongyák, hogy csirizzel öteti az embört. No mán akkó inkább nem löszök szögény.

Hál' Isten, hogy főispán is van Makón, mert különben észre sé vötték vóna, hogy baj van a szögényházi kosztal. Hát csak jó, ha ur is van a háznál.

A jó kis Bán Zsiga föllebbentette a városházi szárnyépületet. Igaza van, minek a szárny, ha mán nem légvárat építenek.

Kész bádóg- és zománcozott edények

hol szerezhetők be a legolesóbban?

BIRI IMRE

bádógos-üzletében a püspökkerttel szemben.
Vízvezeték-, villanycsengő- és fürdőszobaberendezéseket a legmodernebbül készít. — Épületek készítésénél minden bádógos munkát elvállal jutányos áron.

Nevek.

Hiába, vannak még ráérő és pompás kedvű emberek. Ilyen pompás humoru, ráérő ur egyik magyar város anyakönyvvezetője, aki esztendőök óta gyűjtögeti az anyakönyvek névbéli furcsaságait, amelyek mind azt bizonyítják, hogy akiket egymásnak szánt a sors, azok csakugyan összekerülnek. Ime néhány válogatott eset az anyakönyvvezető ur gyűjteményéből, magának a gyűjtögetőnek jóizü megjegyzéseivel.

Házasságot kötöttek Kapás Jenő és Ásó Julánna, akiket már csakugyan csak ásó-kapa választhat el egymástól.

Sovány László és Ösztövér Mária remélhetőleg testi terjedelem dolgában sem vethetnek semmit egymásnak.

Kocsi Károly és Kerék Mária házasságának szekere valószínűleg vigan gördül az élet országutján.

Ördögh Mátyás jobb sorsra vágyakozó lélekkel feleségül vette Szent Teréziát.

Bölény Dénes gazda aligha érzi a házasság súlyát, hiszen Szunyogh Borbála az élete párja.

Együtt haladnak az élet utjain Vak Géza és Sántha Julia, csakhogy ezuttal vak vezetí a — sántát.

Ugyancsak összeillő párok: Kövér Mihály és Hájas Zuzsánna, Görbe János és Ferde Anna, Soós Pál és Keserü Anna, Taligás Bálint és Tragács Juliska, Szijjártó Béla és Sztatler Jolán.

Vass Antal és Gold Juliska házasságát már meg is áldotta az ég egy kis leánykával, akinek a neve: Rézike.

Igy járt Kertész Péter is, Földes Annát választván élete párjául.

Nemkülönban Csizmadia Károly, aki feleségül vette Börös Zsófiát.

Egészen bizonyos, hogy a népdal hozta össze Káka Józsefet és Rucza Esztert.

Modern házasság a Kék Péteré Vörös Antóniával.

Nem igen lehet azonban teljes a harmónia Nyul Pál és Görény Mari házasságuk közt.

Ellenben a legteljesebb elismerés illeti meg Gazdagh Józsefet, aki házasságkötéssel sietett segíteni Ármer Hermina földi nyomorán.

A RISKA.

Faluhelyen még mindig nagy társadalmi mozgalommal jár a manőver. Itt is, ott is katonákat szállásolnak el, ami nincs ellenére a fehérnépnek, de annál jogosultabb ingerültséggel fogadják a hadfiakat a mogorva férjek. Különösen a fiatal, tüzről-vizről pattant menyecskék kizárólagos birtokosai.

Szárhegy község asszonyai, leányai a jó isten különös kegyelméből egy svadron huszársághoz jutottak. Jóképű, zömök, kifent baszuszu, magyar legények lepték el a falut, a házakat, minden valamire való zeg-zugot. Kispál Andrásnak is jutott egy huszárkáplár.

— No, ebből baj lesz, — vélekedett a gazda.

— Hát hiszen lehet ellene tönni valamit, — vakargatta a fejét a sógor.

— Ugyan, mit?

— Egyszerű a módja sógor. Mára éccaka az udvaron fog kend hálni a Tercsivel, a huszárnak mög vessön ágyat a szobában.

— Hujnye, hujnye! — káromkodott szeliden András gazda.

— Sohse aggódjon kend. Szép nyári éccakák a mostaniak. Még jobb is tán a szabad ég alatt hálni. Különben is jó asszony a Tercsi, nem köll olyan nagyon féltetni. Vót mán dóga különb legényökkel.

Délelőtt folyt le ez a tagadhatatlanul okos beszélgetés. Kispál uramnak tetszett a tanács, ebédnél elő is hozakodott vele:

— Tercsi te, ugy csináljuk avval a huszárkáplárral, hogy mink odakint hálunk az udvaron, az mög idebent.

— Megbolondult kend?

— Mög a fenét! Csak éppen azt akarom, hogy ne kísérthessön az ördög.

A gömbölyü menyecske elpirult, zavarodottan pislogott az urára, néhány percig hallgatott.

— Hát... hát... — szólt végül elfogultan, — ahogy akarja kelmed. De ha mögfázok, ne okoljon érte.

— Vigyázunk arra, A kerítés mellé tödd a szalmazsákot, legalább arrul az oldalrul nem ér a szél. Hátul a szomszéd ház van, elül a mi házunk... Nem lösz baj.

— Ejnye, de gyöngé asszonynak néz kelmed... Különb fábul vagyok faragva, sem-hogy egy gyüttment huszár lekapjon a lábamrul.

András gazda nem felelt rá, csak nyomkodta a pipája paraszát. Senki ember lánya ne tanítsa ki őt az okosságból. Különben ő is volt katona, érti az efféle manőverezést.

Tercsi magára maradt. Délután beállít a káplár.

— Hát hogy leszünk a szállással, szép

menyecske? — kérdi a huszár, arcán csipve az asszonyt.

— Ne incselkedjen, vitéz uram, — pironkodott Tercsi.

— Jó az ágy?

— Jó. Friss huzat.

— Osztán hát... hm...

— Jaj, az én uram kemény legény ám. Még azt se engedte mög, hogy a szobába háljak.

— Hát hol alszik?

— Kint az udvaron, a kerítés mellett.

— Hej, azt a...

— No, ne káromkodjon mingyár. A kerítés aljába porhanyó föld van... Mög ki van emelve a deszka is... Mást nem mondok.

Csillagos ég, fehér holdvilág borult a csöndes házakra. Csak itt-ott volt ébren egy-két hirtelen kialakult szerelmes pár. Kispál András uram az igazak álmát aludta az udvaron. Arccal kifelé fordult, míg az asszony a kerítés mellett feküdt, a szélről védett helyen.

Éjfél után megrezzent a gazda és föl-ébredt. Különös nyugtalanság fogta el.

— Mért nem alszol, asszony? — kérdezte hű élete párját.

— Kerül az álom, — felelte halkán Tercsi és hánykolódott, mintha nem találná a helyét.

— Maradj mán békén. Mit mozogsz?

— Hogyne mozognék, mikor a kerítésen túl a Riska fekszik, oszt egyre a hátamhoz dörzsöli a nyelvit.

— Az nem is lehet olyan rossz. A tehén nyelve hüvösséget csinál. Jó az ebbe a nagy melegbe.

— Ha jönak tartja kelmed, — szólt a menyecske mély sóhajtással, aztán illedelmesen elfödte magát és átengedte a belső helyet férjének.

András gazda, alighogy odatelepedett, felordított.

— Aujnye azt a rézangyalát annak a kutya Riska tehénnek!... Odatartom a hátamat, oszt a szarvával kezd döfködni.

A legjobbnak elismert

Bächer-féle tüköracél ekék

kormánnyal ellátva, fogas és láncos boronák, saját találmányu és szabadalmazott vessző-**utanzatu vaspálcás boronák**, ugyszintén a világhírű Melichár-féle **Unikum-Drill sorvető**, Imperator műtrágya és magvető gépek, Johnston-féle **kukoricaszár-aratógépek** előnyösen szerezhetők be:

LIPTÁK BÉLA

mezőgazdasági gépraktára és javító műhelyében
MAKÓ, Szentjános-tér.

Párbeszéd a kaszinó körül.

A kaszinó bajait tárgyalta egy iparos és egy kisgazda. Ez utóbbi kérdi:

— No mit hall, mi lössz a kaszinóval?

— Még nem tudni, felel a másik. Attól függ, mit mond majd a konferenc . .

— Ejnye az árgyélusát, hát legutóbbán majdnem valami Fischer nevű lőtt a püspökünk is, most mög mán a kaszinóba se az urak maguk határoznak, hanem mögkérdezik Kohn Ferencet. — Fene zsidó világot élünk . . .

Ingyen akart lakni.

Egy fiatal házaspár lakást keres. Hosszu keresés után végre találnak egy lakást egy új házban. A lakás nagyon megtetszett nekik, de a háziur, aki személyesen mutatta a lakást, 2000 korona évi bért kér. A férj ezt drágállotta. Tudja mit — mondja a háziur — csinállok magával egy üzletet. Minden születendő gyereküknél 200 koronával olcsóbb lesz a lakás. Öt év múlva már csak 1000 korona bért fizettek. A hatodik évben találkozik a háziur az asszonyval, aki talpig gyászban volt. A háziur megszólította:

— Mi az, mi történt, kit gyászol?

— Az uramat.

— Hát meghalt? Mi baja volt?

— Szegény férjem ingyen akart lakni és ebbe belepusztult.

Nem fizetett rá.

Lázár meghívta egyik barátját a Hungáriába ebédre. Lázár a legdrágább ételeket és italokat rendelte és kifizetett 50 koronát. Amint az utcára érnek, szemrehányást tesz Lázár barátja:

— Van szived ötven koronát kiadni egy ebédre?

— Hát ez a kabát kutya? — feleli Lázár.

Kínrímek:

*Miska amint rakott falat,
Evett egy pár falat halat.
A munkája jól is haladt,
Csakhogy hátra sokat szaladt.*

*Kemény bora eleméri,
A litert is jól kiméri.
De jobbat mér Bagaméri,
Mindenkor ő maga méri.*

Az idő vasfoga . . .

Egy külföldi szállodában vacsoránál három házaspár találkozik. Az egyik pár husz éves házaspár, a másik pár most üli házasságának tizedik évfordulóját, a harmadik egész ifju pár, nászuton vannak. A hölgyek visszavonultak szobáikba, a férfiek pedig együtt maradtak, beszélgettek. Amikor elváltak, megbeszélték, hogy reggeli találkozásnál éjszakai élményeiket „jó reggelt“ kívánsággal adják egymás tudomására. Elsőnek a tiz éves férj jelent meg a reggelin. Jön a legifjabb férj és így köszön:

— Jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt.

A tiz éves férj így köszön vissza:

— Jó reggelt, jó reggelt.

Jön a husz éves férj, kalapja mélyen a szemére huzva és azt mondja:

— Van szerencsém!

A háziorvos.

Egy uri háznál évek óta van egy német nevelőnő. A nevelőnő egy napon felmondott. A kilépése napján a nevelőnő lefekszik az ágyába és semmiféle könyörgésnek sem enged, nem akar távozni. Elhívják hozzá a háziorvost, megvizsgálja a kisasszonyt, de teljesen egészségesnek találja. Megkérdi tőle az orvos, hogy hát miért nem akar távozni?

— Kérem doktor ur, nem kelek föl addig, amíg a három havi hátralékos fizetésemet meg nem kapom.

— Hja ugy? — felelé az orvos és vetközödni kezd. — Menjen beljebb, adjon helyet, maga mellé fekszem! Én ugyanis már három éve járok a házhoz és még egy fillért sem kaptam.

Egy forint története.

— Elbeszéli Ő maga. —

Körmöcbányán születtem. De egészen különös körülmények között. Én ugyanis ellentétben minden más teremtménnyel, kétszer születtem. Először az állami pénzverdében láttam napvilágot. De alighogy kikerültem a présből, jött egy szegény munkás, akinek aznap nem volt kenyérré pénze. Meglátott és nagyon megtetszettem neki. És egy őrizetlen pillanatban — lenyelt. Papirosba pólyázott és lenyelt. Így kerültem ki a pénzverdéből. Két napig aztán a legnagyobb viszontagságokon mentem át. Mig végre egy üveg keserűviz megmentette az életemet. Újra megszülettem. Életemnek ez volt a legkeserűbb és legborzalmasabb pillanata. De ha arra gondolok, hogy második születésem napján milyen örömet szereztem egy szegény munkás ember családjának, ha eszembe jut, mint állták körül lehetetlen bölcsőmet és mint kutatták remegve és szivszorongva, hogy benne vagyok-e, — mondom, ha erre gondolok, igazán nem bánt alacsony származásom.

Már a születésem napján elkezdtem gurulni. Érdekes, hogy amilyen szívesen fogadtak mindenütt, olyan kevéssé marasztaltak. De különben sem tudtak rám sehol úgy vigyázni, hogy én el ne szöktem volna.

Először egy pékhez kerültem. Vén uzorás volt az öreg, amikor kezébe vett, jól megnézett. Elolvasta az írásaimat, aztán hozzá vágott a pulthoz, hogy fölcsendültem kinomban. A szemébe akartam ugrani dühömben, de hirtelen elkapott a levegőben és bedobott egy vaskazettába, ahol sötét börtön várt rám. El nem tudtam képzelni, hogy hogy mit vétettem én, a vadonatúj forint, hogy bezárnak.

A kasszában ismerkedtem meg egy másik forintossal. Züllött, kopott vén forint volt az öreg és amint később megtudtam, csak afféle szerelem-gyerek volt. Nem volt törvényes. Ugy hamisították. Ez a forint vigasztalt nagy bánatomban. Elmondta, hogy sose busuljak. Nem tart

a rabságom sokáig, mert ha a pék bezárja a boltot, rögtön jön majd valaki, aki ellop bennünket. Így is történt. Este bejött egy betörő, kinyitotta a kasszát és ellopott. Vagy száz forintot lopott el. De azt a szegény hamis forintost ott hagyta. Az a kutyának se kellett.

Nemsokára egy korcsmába kerültem, ahol bort ittak rajtam. A korcsmárosnak volt egy jogász fia, aki elkunyerált az apjától. Azt hazudta, hogy bélyeg kell az indexére. Odaadtak. És még aznap este elbilliárdozott a jogász az Otthonkávéházban. Tehát ekkor a főpincér zsebébe kerültem, ahol öreg pénzdarabok álmélkodva mesélték, hogy a főpincér hogy csalta ki őket a vendégektől. Egyszerre csak bejött egy nagyhaju, lobogó nyakkendőjű fiatalember és a főpincért félrehívta. Nem tudom mit beszélgettek, csak annyit hallottam, hogy a fiatalember folyton azt ismételte: „De édes Béla, csak huszonnégy órára“. A főpincér pedig egyre azt hajtogatta: „De hiszen még a multkorit sem fizette meg.“ Aztán tovább beszélgettek és végre is a pincér átnyújtott engem a lobogó nyakkendőös fiatalembernek.

Új gazdám a mellényzsebébe csusztatott és felugrott velem a társaskocsira. „Most pedig — mondotta magában — felmegyek a körbe és szerencsét próbálok.“ Hiszen engem most el fognak kártyázni! — gondoltam magamban. És mélységes undor fogott el. Egy pillanat alatt elhatároztam, hogy meg fogok szökni. Körülnéztem és a mellényzsebben, ahol fogva voltam, egy jókora lukat fedeztem föl. Usgyi! Kicsusztam a lukon és amikor a lobogó nyakkendőös fiatalember leugrott a kocsiról, én is csöndesen legurultam a földre.

Sokáig hevertem ott, meghuzódva észrevétlenül. Már este volt, amikor egyszer csak kábitó parfümillatot éreztem közvetlenül magam fölött. Föltekintettem és — ujjé! egy hölgy alatt voltam. Izgatottan néztem a váratlan panorámát, amely fölöttem kitérült, de mielőtt még valami meggondolatlanságra ragadtattam volna magamat, a hölgy is észrevett. Azt még láttam, hogy felragyogott a

szeme, amikor megpillantott. Valami cifra nő volt és kacér. De milyen kacér! Barátnőm óvatosan körültekintett, aztán hirtelen felkapott a földről, majd egy kapu alá sietett és zsupsz! beledugott a harisnyájába.

Majd szublimátért küldtek egy gyógyszertárba.

*

Jézus Mária! Felváltottak! Végem van.

Megkésett panasz.

(Levél s szerkesztőhöz.)

Kedves szerkesztő ur!

Hát most mondja meg maga, eljárás az, ahogy velünk ebántak purimkor. Mi kérem szépen hivatalnokok, azaz hogy magánhivatalnokok vagyunk, még pedig izr. magánhivatalnokok vagyunk. És tetszik tudni, purim volt, nem is olyan rég. Ez nagy ünnep, azaz hogy nem annyira nagy, mint örömnep. Ilyenkor örülni szokás és mi vallásunk parancsa szerint örülni akartunk. És mért ne örültünk volna, ez elvégre is nem kerül pénzbe.

Hogy jobban sikerüljön az öröm, a főnök „urunk“, aki szintén hithű ember, meghívott bennünket purim-vacsorára. Mit meghívott? Ez nem szó, egyszerűen fölrendelt bennünket vacsorára. Jó, hiszen ez nem rossz, ez hozzátartozik az örömhöz és egy csöppet sem fáj, hogy vissza kellett utasítanunk a máshova szóló meghívást, mert a főnök ur megmondta, hogy el ne fogadjunk más meghívást. Hát nem is fogadtunk el, hát elfogadtunk?

Nü és elkövetkezett a nagy nap. Nem reggeliztünk, nem ebédeltünk, csak-hogy preparáljuk a gyomrunkat a purim-süteményekre. No és mit gondol szerkesztő ur, mi történt. A főnökné önagsága egyszerre beteg lett, de milyen beteg? Ez ugyan nem öröm, de mit lehetett tenni? Megmondták, hogy elmarad a vacsora, a meghívás semmis.

Hát nem örültünk, de nem is busultunk, gondoltuk pechünk van. Nü és

mit gondol a szerkesztő ur, elmaradt a vacsora? Szépen maradt el... Hát a cigány elmaradt? Szépen elmaradt! Reggelig huzta. Csak mi maradtunk el, nehogy elrontsuk az uri társaságot, ez volt a betegség oka. Pedig tessék elhinni, — mi tudunk volna enni.

Ezek után mondja meg ön szerkesztő ur, hogy minek kellett bennünket előbb meghívni? És ha már meghívtak, miért kellett azt visszavonni, mikor igazán tudtunk volna enni.

Tisztelettel:

Privát Manó és társai.

Szegedi buckai, Kitünő homoki,
Legjobb gyoroki boraim

megérkeztek, valamint a kitünő minőségű

s ö r ö k

mindig frissen csapolva kaphatók. Vendéglői helyiségeim a mai kornak megfelelően, izlésesen vannak berendezve.

Kitünő konyha!

Tisztán kezelt italok!

Tisztelettel:

Érdeky József vendéglős.

(Barcsay-utca.)

Házhozvitelnél úgy a boroknál, mint a söröknél árkedvezmény.

Wer weiss etwas?

VIGASZ-RAJZ

Ki tud róla?

(Nem a Rendőri Lapokból.)

azok részére, akiknek sikerült portréjuk jelent már meg a Dongó hasábjain. A rajzoló saját arcképe, mely nem az Uffizi gyűjtemény számára készült, tekintve, hogy „bájföt“ ábrázol, örülne nagyon, ha nem hasonlítana.

A királyok alkonya vagy: a köztársasági Makó.

A korpótlék — elaboratum kidolgozása és életbeléptetése után első és utolsó János a Rivierára ment, részben felejteni, részben fürdeni. Autogrammját elegáns könnyelműséggel íróasztalán hagyta; hátha távollétében is alá kell írnia valamit! A különféle helyettesek neki fogtak a pihenésnek és jólesőleg konstatálták, hogy nyugalom után is édes a pihenés. Pedig az organizálás két hatalmas tennivalója még hátra volt: a város képviseleti rendszere és a hivatalnokok pragmatikája. Hogy a régi városi képviseleti rendszer mindenestől kidobandó és a föld színéről törlendő; azt mindenki belátta.

Megindultak tehát az expedíciók a különféle reformok felé. Az elnök távollétében a helyettesek termeiben örült kvatterkázások dühöngtek. Az „Otthon“ és a „Republika“ (hajdan „Korona“) százával ontotta a tanácskozások gyűröttképu áldozatait. De a megegyezés még mindig következetesen késett, akárcsak egy vicinális. Pedig rengeteg sokan beszéltek. S azt sem lehetett mondani, hogy a vita egyoldalú volt, sőt ellenkezőleg: szó volt ott mindenről. De a város képéről is meglátszott, hogy nagy elvi harcok dülnek és fulnak. A városháza tornyán ott lengett a köztársaság hatalmas vörös lobogója, minden utcasarkon ideges veszekedő tömegek hadonásztak, akik elvi alapon szidták egymást, egymás apját és anyját, míg a bátrabbak a vezető egyéniségek felmerészkedtek a nagyszülőig, korcsmák és vendéglők zsufolásig: szegény szobaasszonyok alig győzték a kiszolgálást, rengeteg idegen ló és kocsni ténfergett a tereken, az utcákon pedig párbajsegédek rohantak lóhalálba, a lágy cigány muzsika pedig úgy bezümmögte az egész várost, mint egy jóra való darázs a nyári délutáni szundikálás negyedóráit. Mindezek olyan symptomák voltak, amelyekről az egész város tudhatta, hogy itt az urak tanácskoznak és bölcselkednek.

De talán seholsem hágott olyan magasfokra a „fuvr republikánus“, mint az „Otthon“ falai között. A helyettes elnök nem volt ugyan jelen, mert éppen feleségének ásitásával volt elfoglalva, hanem annál inkább pattogott az „elnökhelyettes helyett“.

Uraim — kezdé a szót — a régi képviseleti rendszer idejét multa. Meghalt és

kimult, letűnt, eltűnt, lement és kiment. Félre tehát a hullákkal! A köztársasági evolúció, amely szárnyas diadalszekereken rohan előre letiporva, sőt — Uraim — legázolva minden maradiságot és középkori lomót, nem emésztheti meg az ósdi képviseleti rendszert sem, az ő saját gyomrával és beleivel stb. De hogysisne! hiszen már maga a szó is egy reakció, egy középkor. Azt mondani: *képviselő!* Uraim! Kinek van ma képe közülünk? Kinek? Mi tiltakozunk a tapasztalat és a tudomány nevében. Igen Uraim! Nekünk nincs képünk, nekünk „pofánk“ van. (Óriási tetszés, a szónokot számosan és sokszor halálraölelik, míg némelyek többször agyonütik, mások néhányszor lelövik. Hosszu, kinos szünet, majd a szónok visszanyerve lélekzetét s nemsokára rá életét is, így folytatja): Uraim! amidőn megköszönöm e páratlan óvációt, engedjék meg, hogy szavaimnak mély értelmét is adjam.

A természettudományi alapon felépített köztársaságban ugyanis mindenki tudja, hogy az ember csak egy szemérmesebb majom, mert elrejtí a farkát.

Testvérünk az egész állatvilág és ha a a tehénnek és a lónak, az ökörnek és tinónak nincs képe, hanem csak pofája, nem gyalázatos árulás lenne-e négylábu szent őseink ellen, ha annyira fel akarnók tolni a pofánkat, mintha képünk lenne? (Pokoli zsvaj, az óriási és általános eksztázisban a kaszirnő az „elnökhelyettes helyett“ nyakába ugrik és e felkiáltással: „Szervusz pofám“ teljesen megbomlik.)

(Folyt. köv.)

Hirt sem hallott felőle.

Egy egyszerűen öltözött csinos leány beállit az orvoshoz.

— A doktor ur tanácsát kérem, ugyanis én azt hiszem, hogy máskép vagyok.

Az orvos megvizsgálja, csóválja fejét:

— Hát bizony, ugy van? Tudja legalább, hogy ki az apja!

— A kislány (sirva): Azután megkérdeztem, hogy kihez van szerencsém, de ő azt felelte — az mellékes. Azzal elment és azóta nem láttam.